

Emlékezés II. János Pál pápára halálának harmadik évfordulóján

Amikor 1978. október 16-án a bíborosi konklavé II. János Pált választotta, Lengyelország prímása, Stefan Wyszyński bíboros ezt mondta nekem: „az új pápa feladata lesz, hogy bevezesse az Egyházat a harmadik évezredbe”. Nem tudom, hogy pontosan ismétlem-e a mondatot, de mindenestre ez volt az értelme annak, amit akkor hallottam. Az az ember mondta, aki az évezred prímásaként vonult be a történelembe. Nagy prímás volt. Tanúja voltam küldetésének, hősis Istenre hagyatkozásának. Küzdelmeinek és győzelmének. „A győzelem, amikor bekövetkezik, Mária általi győzelem lesz” – az évezred prímása gyakran ismételte elődjének, August Hlond bíborosnak e szavait.

Így valamiképp fel lettem készítve arra a feladatra, amellyel 1978. október 16-án kellett szembenéznem. Most, amikor ezeket a szavakat írom, a 2000-es jubileumi év már valósággá lett. 1999. december 24-ének éjszakáján kinyitottam a Szent Péter-bazilika jelképes nagy jubileumi kapuját, ezt követően a lateráni Szent János-bazilikáét, majd a Santa Maria Maggiore-bazilikáét újévkor, és január 19-én a falakon kívüli Szent Pál-bazilika kapuját. Ez utóbbi esemény, ökumenikus jellege révén, különösen emlékezetes maradt.

Ahogy halad előre a 2000-es jubileumi év, napról napra és hónapról hónapra bezárul mögöttünk a huszadik század, és megnyílik a huszonegyedik század. A gondviselés tervei szerint osztályrészemül jutott, hogy a tovatűnő nehéz évszázadban éljek, és most

ebben az évben, amikor elérkezem életem 80. évéhez, fel kell tenni a kérdést, nem érkezett-e el az ideje annak, hogy a bibliai Simeonnal együtt ismételjem: „Nunc dimittis...” (Bocsásd el most szolgádat, Uram).

1981. május 13-án, a pápa ellen a Szent Péter téren az általános kihallgatás során elkövetett merénylet napján, Isten gondviselése csodálatos módon megmentett a haláltól. Az, aki az élet és a halál egyedüli ura, ő maga meghosszabbította ezt az életemet, bizonyos értelemben újból ajándékba adta. Ettől a pillanattól kezdve még inkább hozzá tartozik. Bízom benne,

Simon András: A jó pásztor

hogy ő maga segít majd abban, hogy felismerjem, meddig kell folytatnom e szolgálatomat, amelyre 1978 októberében meghívott. Azt kérem tőle, hogy akkor szólítson el, amikor ő maga akarja. „Akár élünk, akár halunk, az Úré vagyunk” (vö. Róm 14,8). Bízom abban is, hogy amíg rám lesz bízva az egyházban a péteri szolgálat, az isteni irgalmasság megadja számomra a szolgálathoz olyannyira szükséges erőt.

Mint minden évben a lelkigyakorlat idején, elolvastam 1979. március 6-ai végrendeletemet. Továbbra is fenntartom az abban foglalt utasításokat. Mindaz, amit azóta hozzátettem, annak a nehéz és feszült általános helyzetnek a visszatükröződése, amely a nyolcvanas éveket jellemezte. Az 1989-es év ősztől kezdve ez a helyzet megváltozott. Az elmúlt évszázad utolsó évtizede mentes volt a korábbi feszültségektől, de ez nem jelenti azt, hogy nem hozott magával új problémákat és nehézségeket. Különleges módon adjunk hálát az isteni gondviselésnek azért, hogy az úgynevezett „hidegháború” véget ért erőszakos atomháború nélkül, amelynek fenyegetése az előző korszakban a világra nehezedett.

A harmadik évezred küszöbén állva, ismét szeretném kifejezni hálámat a Szentléleknek a II. vatikáni zsinat nagy ajándékáért, amelynek az egész Egyházzal együtt – és különösen az összes püspökkel együtt – úgy érzem, adósa vagyok. Meggyőződésem, hogy az új nemzedékek még sokáig meríthetnek azokból a kincsekből, amelyeket a XX. századnak e zsinata ajándékozott nekünk. Mint olyan püspök, aki az elsőtől az utolsó napig részt vett a zsinati eseményen, rá kívánom bízni ezt a nagy örökséget mindazokra, akik most és a jövőben arra kapnak meghívást, hogy ezt megvalósítsák. Ami engem illet, köszönetemet fejezem ki az örök pásztornak, amiért megengedte, hogy szolgáljam ezt a hatalmas ügyet egész pápaságom során.

A püspöki hivatás első éveitől kezd-

ve – éppen a zsinatnak köszönhetően – megadatott számomra annak a lehetősége, hogy megtapasztaljam az összes püspök testvéri szeretetközösségét. A Krakói főegyházmegye papjaként megtapasztaltam, hogy mit jelent az áldozópapok testvéri szeretetközössége – a zsinat ennek a tapasztalatnak új dimenzióját nyitotta meg. [...]

Ahogy közeledik földi életem hátrvonala, gondolatban visszatérek a kezdethez, szüleimhez, fivéremhez és nővéremhez (akit nem ismertem, mert meghalt születésem előtt), a wadowicei plébániatemplomhoz, ahol megkereszteltek, ifjúságom városához, az általános iskolai, gimnáziumi, egyetemi társnőimhez és társaimhoz, a megszállás éveire, amikor munkásként dolgoztam, majd a niegowici plébániához, a krakkói Szent Flórián Plébániához, az egyetemi lelkipásztorkodáshoz, a környezet közösségéhez Krakóban, Rómában, azokhoz a személyekhez, akiket az Úr különösképpen rám bízott. Minden-

kinek csak ezt kívánom mondani: „Isten fizesse meg nektek!”

„In manus tuas, Domine, commendo spiritum meum” (Kezedbe ajánlom a lelkemet, Uram).

(Részletek II. János Pál 2000-es jubileumi évi lelkigyakorlatából, amelynek szövegét a végrendeletéhez csatolta)

Forrás: www.katolikus.hu

Képviselő-testületi gyűlés

2008. március 30.

A gyűlésen képviselő-testület 16 tagja volt jelen és az alábbi kérdéseket tárgyalta:

1. Gazdasági gondok és gazdasági felügyelő választása

A képviselő-testület gazdasági gondnoknak (templomatyának) Hanis Ferenc képviselőt, gazdasági felügyelőnek pedig Dr. Sindler György képviselőt választotta meg.

2. A templomfelújítás érdekében tett intézkedések

Tóth Gyula plébános és Stumpfhauser József világi elnök tájékoztatta a testületet, hogy a templomfelújításhoz szükséges jogerős építési engedély rendelkezésre áll, de a kivitelezéshez szükséges pénz még nincs meg. Az egyházközség pályázatot nyújtott be a felújításhoz szükséges pénz részbeni

biztosítása érdekében, amelynek elbírálása 2008 májusában várható.

3. Plébániai kiadvány készítése

A képviselő-testület többségi szavazással úgy döntött, hogy az egyházközség területén lakó, hitéletet nem gyakorló személyeket fel kell keresni, annak érdekében, hogy ők is bekapcsolódhassanak az egyházközség életébe. A „megszólítás” részben írásbeli kiadvány és személyes kapcsolatteremtés útján történne. A képviselő-testület ezúton is kéri a hívő testvéreket, hogy ezen missziós munkában vállaljanak feladatot.

4. Az egyházközség jövőbeni eseményei

- 2008. május 25-én a Botev és Simonyi iskolába járó tanulók elsőáldozása,
- 2008. június 1-jén a Szilágyi Iskolába járó tanulók elsőáldozása,

• 2008. május 12-én bérmálkozás, amelyre ez évben a Szent László templomban kerül sor,

• részvételi lehetőség a 2008. május 31-i egyházmegyei zarándoklaton Mátraverebély-Szentkút zarándokhelyre.

A jegyzőkönyvet Dr. Sindler György jegyző készítette

Hirdetés

A Regina Mundi Egyházközség a tulajdonában álló, Stadion u. 12/A, II. emeleti, 42 m² alapterületű, egyszobás, összkomfortos lakást értékesíteni kívánja. A lakás egyedi fűtésű, felújításra szoruló ingatlan.

Érdeklődni

Stumpfhauser Józsefnél,
a 06-20/823-26-72-es telefonszámon lehet.

„Jót s jól, ebben áll a nagy titok”

Wass Albert, a visszatérő bujdosó száz éve született, és tíz éve halt meg. Erdélyi történelmi családból származik. Szűkebb pátériája a Mezőség, ezt tartja igazi otthonának. Azonban életének nagy részét emigrációban élte. A román hatóságok nemzetellenes vádakkal halálra ítélték az igazságkereső, magyarságáért küzdő fiatal író. Így indult el emigrációja rögzös útján. Először bajor földről küldte Üzenet haza című jól ismert versét 1948-ban. Ebben üzeni, hogy hontalanságában is magyarországi és szűkebb hazájának, Erdélynek hű harcosa maradt. Összefogásra és a jövőbe vetett hitre int. Ezt a hitet erősíti meg a metaforikus refrén:

„A víz szalad, de a kő marad”, és az utolsó versszak refrénjében: „Mert elfut a víz, és csak a kő marad, / de a kő marad.”

Bajorországból is kiadatását kérték, így szakadt el német feleségétől és kisfiától, és menekült az Egyesült Államokba, ahol a floridai egyetem nyelvi laboratóriumában dolgozott nyugdíjazásáig. Otthonra, társra talált, de hazára sohasem. A Hontalanság hitvallása című versének első sorai is ezt bizonyítják:

„Hontalan vagyok, / mert vallom, hogy a gondolat szabad, / mert hazám ott van a Kárpátok alatt, / és népem a magyar.”

A számkivetett író jövőbe vetett reményéről szól az 1955-ben megjelent írása:

„Hontalan vagyok, de vallom rendületlenül, hogy az író, a magyar irodalmat nem kell féltetni. Rémlik, hogy nyoma sem marad. De évtizedek múltán majd régi ládákban, padlásokról előkerülnek a lopva-írott kéziratok. Megérik rá az idő, és megérik hozzá az új közösség, hogy új reneszánszba bomlik a katakombákba vonult istenadta tehetség, mert elhivatás és isteni parancs elől elmenekülni nem lehet. Televíziók izzó lámpái és vadnyugati ostobaságok sem akadályozhatják

meg az író, ha Isten gondolata feszíti belülről: a gondolat könyvvé lesz előbb-utóbb.”

És íme: Az író vágyai, váteszi előrejelzése valóra vált.

A Kráter Műhely Egyesület szerkesztésében sorra kerültek elő a drámai művek, regények, versek. A hatalmas életmű megkezdte diadalútját. És ma, a jubileumi évben, a százéves évfordulón, ezek olvassák, rádió- és tévéadók közlik műveit. Szoboralítások, utcanévek jelzik, hogy – ha posztumusz módon is – az ismeretlenségéből előkerült hagyatéka erősíti nemzetünk önbecsülését, gazdagítja irodalmunkat.

Életművéből majd a következő számban ismertetem prózai műveit: regényeit, novelláit. Most összegyűjtött verseiből úgy válogattam, hogy az idézett sorokból vele együtt bejárjuk Erdély szépséges tájait, hogy megérezzük, milyen csodálatos szintézisben él emlékei közt kutatva isten- és természetszeretete, népének sorsa. Verseit olvasva valami különös azonosságot éreztem sorsa és sorsom között. Ő 37 évesen emigrálni kényszerült, elszakadt szülőföldjétől, és a nagyváros idegen miliójében sohase vált igazi urbánussá:

„Én családi körülményeim miatt 36 évesen hagytam el szülőhelyemet, a bakonyi kis falut, a régi házat, templomot – ami azóta összedőlt –, a falu népét és a Bakony-erdők csendjét. Városi lettem, hivatásomnak éltem, de gyökereim és lelkem jobbik része velük maradt.”

Ilyen együttérzéssel olvastam A magány templomában című versét. Ebben Erdély tölgyesének szent csendjére emlékezik.

„Itt nem lehet, csak áhítattal járni. [...] Itt a Csend lakik / és a szent Magány, / csak itt lehet / imádkozni talán. [...] Mert templom ez: / a Magány temploma, [...] az Örökkévaló / nagy Csend-temploma. // Lehet-e itt / Isten-tagadva járni, [...] és megta-

gadni, / hogy szent a Magány, / s tagadni, itt, / hogy szent a temploma?”

„Látható az Isten” – vallja másutt:

„Fűben, virágban, dalban, fában, / születésben és elmúlásban, / mosolyban, könnyben, porban, kincsben, / ahol sötét van, ahol fény ég, / nincs oly magasság, nincs oly mélység, / amiben Ő benne nincsen. [...] De jaj annak, ki meglátásra vak, / s szemé elé a fény korlátja nőtt. / Az csak olyankor látja őt, / mikor leszállni fél az álom: / Ítéletes, Zivataros, / villámvilágos éjszakákon.”

Az örök életbe vetett hitéről így szól Profétafa című verse:

„Vörös fenyő a zöld fenyők között, / kinek már odasúgta a Halál: / »velem gyere!« / de azért mégis áll. / Fennszóval hirdeti, hogy nincs halál, / csupán az élet színe-változása. [...] Ágai közt, éjfél felé, / az örökélet szele muzsikál.”

Erdély viharos múltját, népe tragédiáját siratja a Kereszt a faluvégen metaforájával.

„Krisztusát leverték vad szelek, / csak a kereszt maradt meg sírva-fájva: / belecsikordult mégis az éjszakába. // Csak a kereszt maradt meg, / a Falu keresztje, / a Mi keresztünk: a régi kereszt... / fekete felhők bomlottak felette. // És a kereszt állt. / Hördült! Kiabált. / Rája, / mint ódon templom régi muzsikája, / a Falu szíve visszaorgonált.”

A népdal ősi rigmusával üzen a Dalol a honvagy c. versében: „Szeretnék szántani, / hat ökröt hajtani, / régi eke szarvát / kezemben tartani. [...] Szeretnék még egyszer / tavaszbúzákat vetni! / Jó fekete földet / a kezembe venni. [...] Istenem, add hogy még / egyszer haza menjek! / Régi hegyeim / új bort szüreteljek!”

A Hontalanság hitvallása utolsó soraiban nekünk is szól üzenete:

„Hontalan vagyok / de vallom rendületlenül, hogy Ő az út s az élet / és maradok ez úton, míg csak élek / töretlen hittel ember és magyar.”

A Biblia éve - 2008

A Szentírás az életemben

Részletek Erdő Péter bíboros vallomásából

A Szentírással való megismerkedésem nem volt magától értetődő. A régi katolikus családoknál sok helyen volt családi biblia városon, vidéken egyaránt. Az én szüleimnél, amikor én olvasni kezdtem, családi biblia, teljes biblia nem létezett. A mi lakásunk 1956-ban teljesen kiégett, semmi nem maradt a régi könyvek közül. Édesapám azonban iskoláskorom idején szerzett egy Békés-Dalos-féle Újszövetséget. Nagy becsben tartotta, ma pedig én használom, mert az volt a szüleimnek a bibliája.

Itt, a családban kezdődött különleges kapcsolatam a Szentírással. Nálunk otthon ünnepek alkalmával a családi liturgiához tartozott bizonyos szentírási szakaszok felolvasása. Elsősorban karácsonykor: a karácsonyfa alatt felolvastuk a Szentírásból Jézus születésének történetét. Ez mindig a legidősebb fiúgyermek feladata volt. Nálunk történetesen én voltam a legidősebb fiúgyerek, így karácsony este a fa alatt hosszú éveken át én olvastam fel a megfelelő újszövetségi szakaszt. [...]

Az esztergomi szemináriumban az elsőéves kispapoknak a Vulgátát osztogatták. A Szentírást, a római misekönyvet és a zsolozsmáskönyvet nyugatról, segélycsomagokból kaptuk. [...]

Később, a budapesti teológián elkezdődtek a komolyabb biblikus stúdiumok. A hittudományi kar könyvtára segítségével megismerkedtem a Biblia eredeti szövegeivel – tanultuk a görögöt, a hébert –, és megjelent a Szent István Társulat új, nagy magyar bibliája. Ettől kezdve még jobban elmélyült a kapcsolatam a Szentírással. [...]

A szemináriumi időben memorterfeladataink is voltak. Kosztolányi István tanár úr megkívánta, hogy szó

szerint tanuljunk meg egyes részeket az Újszövetségből. Ajánlott memoriterek voltak például Szent Péter pünkösdi beszéde, vagy különböző himnuszok Szent Pál leveleiből. Ez egyrészt nagy élmény volt számunkra, mert így szó szerint átgondolta az ember a szöveget, másrészt utóbb nagy gazdagságnak bizonyult. [...]

Mindezek mellett volt ennél még egy sokkal bensőbb, sokkal személyesebb kapcsolatam is a Szentírással. Ez pedig úgy kezdődött, hogy az általános iskolában felső tagozatos koromban a lelkivezetőm egyszer azt mondta, nagyon fontos az, hogy az ember mindennap olvassa a Szentírást, és elmélkedjen róla. Hangsúlyozta azonban, hogy ne sokáig olvassam, nehogy egy egész órán át, mert akkor háromszor lelkesen meg fogom tenni, utána pedig abba fogom hagyni. Ne olvasak többet naponta, csak 5-10 percet. Lelkiatyám szavait komolyan vettem, és megtettem, amit mondott, Istennek legyen hála, sikerült beiktatni napjaimba a rendszeres Szentírásválaszt. Így adódott aztán, hogy a reggeli imádságom a szeretethimnusz volt hosszú éveken át. Kívülről tudtam, természetesen. [...]

A Bibliát nyelvtanulás közben is kézbe vettem, sok, különböző nyelven. Nem volt nehéz rájönni, hogy ha az ember ismer már egy szöveget, akkor sokkal könnyebben olvassa és érti meg azt egy új, idegen nyelven. Így a Biblia szövegét elég jól sikerült megismernem más nyelveken is. Az olasz, francia, spanyol, sőt még az angol bibliafordításokból is egyiket-másikat nagy lelkesedéssel olvastam. Olyan fordítások is kerültek a kezembe, amelyek egészen modern, köznapi nyelvre vannak átültetve. Az ilyenek, például az Új idők bibliája, kísérletinek nevezhető fordítások, amelyek az új idők embere számára készültek. Ezek gyakran még az egyes fogalmakat is helyettesítik valami hasonlóval, hogy közelebb álljon a mai élethez. Persze,

itt már joggal fölmerül a kérdés, hogy fordításról van-e még szó, vagy inkább parafrázisról. [...]

A Szentírás fogalma ószövetségi Szentírás-fogalom: Isten szava az emberekhez. A régi megfogalmazás: Isten szava Mózes és a próféták által, az újabb: Isten szava a szent szerzők által, a sugalmazott szerzők által. De mindenképpen olyan iratokat jelent, amelyeket a liturgikus életben bizonyos helyzetben felolvasnak. Vagyis a liturgia és a Szentírás szent volta és a közösség által hivatalosan elfogadott volta szorosan összefügg egymással. A Szentírásnak tehát olyan istentiszteleti és közösségi háttere van, mint amilyen Krisztus korában a zsinagógai istentisztelet keretében volt jelen. Maga Jézus is, mint tudjuk, felolvasásra jelentkezik a zsinagógában, és odaadják neki Izajás próféta könyvét. Szent Pálról is tudjuk, hogy missziós útjai során sokszor azzal kezdi meg az igehirdetést, hogy felszólal, és olvasásra jelentkezik a zsinagógában. [...]

Nagyon fontos dolog, és az egész keresztény hitünknek az egyik kulcspontja, hogy az Ószövetség nélkül nem áll meg az Új. Tehát, ha az Újszövetséget olvasom, azt látom, hogy az teli van olyan utalásokkal, hogy beteljesedett az Írás, vagy hogy valami azért történt, hogy beteljesedjék az Írás. Magáról Jézusról pedig azt olvassuk, hogy föltámadása után az emmauszi úton elmagyarázza a két tanítványnak az íráskok értelmét, azaz mindazt, ami róla Mózesnél és a prófétáknál írva áll az ószövetségi Szentírásban. Ez a megértés – az „ugye lánholt a szívünk” élménye – a keresztény hit kiindulásának, az Egyház kezdeti gyújtó robbanásának központi eleme. Az első hitvallás, hogy Jézus a Krisz-

tus, föltételezi az egész Ószövetséget. Föltételezi az ígéretet, föltételezi a messiási várakozást, és föltételezi azt, hogy az Ószövetség olvastán különböző várakozások és képek alakultak ki arról, hogy milyenek kell majd lennie a messiásnak. Ennek alapján Jézus

élete, halála és föltámadása láttán azt mondták a követői, azok, akiket majd később keresztényeknek neveztek: Ez az! Ő az! Az ószövetségi háttér nélkül ennek a legelső kétszavas hitvallásnak, hogy Jézus a Krisztus, nincsen értelme. [...]

A Biblia a könyvek könyve, vagyis sugalmazott írás. Olyan könyv, amelynek a szent szerzők felhasználásával maga Isten a szerzője. Ez megkülönbözteti a Szentírást minden más emberi kulturális alkotástól.

Tavaszcímzés játsszóház

Óriási érdeklődés kísérte az ovismisét követő játsszóházat, melyre a Szilágyi-iskola tanítói várták március 8-án, szombaton az óvodásokat, kisiskolásokat.

Már a templom is zsúfolásig megtelt, ahol Gyula atya a köréje kuporodó apróságok figyelmét nagyszerűen lekötötte.

A játsszóház a Szilágyi-iskola kis épületében folytatódott. Barátságos fogadtatásban volt részünk, már szinte otthon éreztük magunkat.

Egy kedves tavaszi állatkáról, a katicabogárról szóltak a találós kérdések, majd közös körjáték következett. Két teremben zajlottak a foglalkozások: az egyik teremben tavaszi virágfüzért lehetett ragasztani, tulipánokkal és katicákkal díszíteni, a másik teremben megtanultuk azt is, hogyan lehet hóvirágot hajtogatni.

Míg a remekművek készültek, mi, szülők az ünnephez kapcsolódó könyvek között válogathattunk.

A nagy forgatagban, jó hangulatban beszélgettünk régi és új ismerősökkel.

Gitárzene mellett ügyesen színezték és ragasztottak az apró kezek, és

születtek a szebbnél szebb virágfüzerek, bújtak elő az erdő mélyéről a hóvirágok.

Köszönet az együttlétért, a bensőséges hangulatért, ahol egyre nyitottabbak, bátrabbak a csemetéink.

Izzgatottan várjuk a következő alkalmat.

Juhász Gyula

Tavaszcímzés előtt

Már sejtem őt, ha a lágycímzésben
A felhőt nézem, mely violaszínben
Valami távol muzsikára ballag
Egy ismeretlen rétre, messze innen.

Már sejtem őt, a kedves, ifjú szépet,
Ki eljövendő, de még szunnyad egyet,
Most készül bársony és smaragd zekéje,
S a barna föld ölen dús haja serked.

Már néha sóhajtása száll, s nyomába
Fölnezel avar ágyáról az erdő,
S a jegyenye, a komoly, ősi strázsa
Már tiszteleg felé, ki eljövendő.

Akik hűségesen szolgálnak...

Ministránsainkról

A ministráns (a latin *ministrare*, azaz szolgálni igéből) a pap mellett kisebb szolgálatokat végez a szentmise és egyéb szertartások során. Szolgálatára már a korai kereszténység idején fontos volt. A legalkalmasabbnak erre a tisztségre a becsületes, hitükben kipróbált fiatalembereket tartották.

Egyházközségünkben évek óta ministránsfoglalkozás keretében készítik fel a fiatal fiúkat a szolgálatra. Ezekről az alkalmakról és a „jó ministrálás” ismerveiről kérdeztem Lakó Jánost, a foglalkozások vezetőjét.

– **Mikor kezdte ministrálni, és miért?**

– 1987-ben egy vasárnap esti szentmisén senki, vagy talán csak egyvalaki jött ministrálni, és Natália nővér „behívott”. Mély víz volt ez akkor a számomra. Ezt követően – Pápai Lajos plébános atya hívására – hárman részt vettünk egy szombat délelőtti felkészítésen. Igazi „gyorstalpaló” volt, egyszeri alkalom. Azóta eltelt egy kis idő, és mára túl vagyok a 2500-adik ministráláson.

– **Mit jelent számadra az oltárszolgálat? Miért szereted csinálni?**

– Szeretem, hogy máshogyan, sokkal aktívabban és figyelmesebben tudok jelen lenni a szentmisén. Jó eszköz ez az önfegyelemnek is: hiszen olykor 80–90 szempár is figyelemmel kíséri a szentélyben történeteket.

– **Miért van szükség rendszeres ministránsfoglalkozásra?**

– Bár maga a tevékenység kis gyakorlással elsajátítható, úgy gondolom, a ministrálás túlmutat azon, hogy néhány fiú szentmise előtt „összeverődik”, szolgálnak, aztán elköszönnek, és továbbmennek. Ahogyan hitünknek közösségi jellege is van, ezeknek a foglalkozásoknak is van közösségformáló szerepük: időt töltünk el együtt, hogy megismerjük egymást.

– **Kik járnak a foglalkozásokra? Mit csináltak?**

– Most hét alsó tagozatos, zömében második osztályos fiú jár rendszere-

sen. Péntek délutánonként, öt órakor találkozunk. Minden alkalommal gyakorlunk egy kicsit, például a csengést, a tálcázást stb., azonkívül jó időben focizunk. Más alkalommal van kézműves-foglalkozás, mese, játék, de voltunk uszodában is. Ha egy kicsit fejlődik még az írás- és olvasáskészség, megismerkedünk Szent Tarziciusszal, a ministránsok védőszentjével és a szentmisén használatos eszközök, fogalmak jelentésével is. Ezekről szeretem, ha egy füzetben mindenki feljegyzéseket rögzít. Évente kétszer-háromszor kirándulunk. Most tavasszal bencés gimnáziumi osztályfőnökömet, Halmos Ábel atyát szeretnénk meglátogatni, aki Bakonybélben lett rendfőnök.

– **Hogyan kerül sz kapcsolatba a fiúkkal?**

– Személyesen próbálom hívni őket, máshogy nem nagyon megy. Újabban megszólítottok olyan fiúkat, akik miselátogatási lapjukkal aláírásért állnak sorba a nővérnél. Vannak kis szórólapjaim is, amelyek egyszerre szólnak a gyerekeknek és a szülőknek. Aztán ezekkel elmegyek az iskolákba hittanórákra. A „terjesztésben” azonban jól jönne egy kis segítség, a hittanórák ugyanis munkaidőben vannak...

– **A Regina Mundi-templomban hagyományosan a fiúk azok, akik ministrálnak, a lányok pedig korábban felolvastak, bár ez eltűnőben van. Miért?**

– Talán Pápai Lajos atya idejéből vagy korábbról ered, hogy a ministrálás a fiúk tevékenysége, hiszen belőlük válhatott pap. Ezt szépen egészítette ki a lányok felolvasása vagy éneklése. Az utóbbi időben a Schola Regina révén a lányoknál inkább a kórustevékenység került előtérbe.

– **Hogyan kell jól ministrálni? Ki a jó ministráns?**

– A ministrálás nem a csengőmeghúzással kezdődik. Pár perccel előtte rá kell hangolódni, milyen lényeges esemény veszi kezdetét, amelynek része

leszek. A „jó” ministráns egyszerre tud a szentmisét bemutató pap segítségévé lenni, ugyanakkor az atya külön felhívása vagy jelzése nélkül is észreveszi, ha valamire szükség van. Ez apró dolog is lehet, például a tabernákulum sekrestyében maradt kulcsának kihozása. De szabad köszönni a templomba érkező híveknek, és jó érzéssel tartani a tálcázásnál azt is, hogy a szentáldozáshoz járulók közül ki kéri a kezébe a szentostyát.

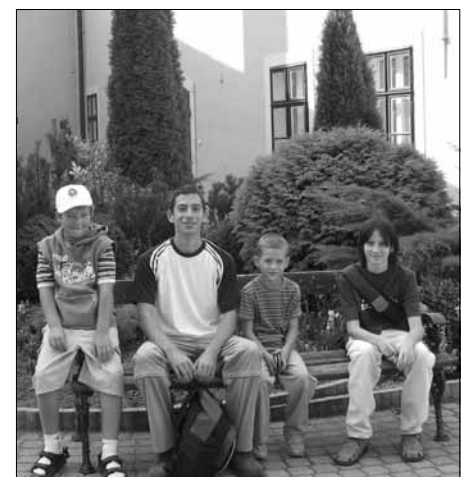
– **Volt-e a ministrálással kapcsolatban különleges élményed?**

– Nagyon sokat segített a ministrálás akkor, amikor közeli hozzátartozóimtól kellett búcsút vennem. Az, hogy a gyászmisén szolgáltam, könnyebbé tette a dolgok megértését, és elősegítette a megnyugvást.

Gyenes Attila Márk (12 éves) és Gyenes Artúr Kristóf (9 éves) a ministránsok fiatalabb korosztályához tartoznak. Attila másfél évvel ezelőtt kezdte a szolgálatot, öccse körülbelül egy évvel ezelőtt csatlakozott hozzá. Öntudatos fiúk, meglepődnek azon a kérdésemre, hogy van-e példaképük. Attila azért elmondja, hogy a jó ministráns számára a belső tulajdonságok fontosabbak a külsőknél, s Artúr még hozzáteszi, hogy a jó ministráns azt csinálja, amit tennie kell. Artúr tálcázni szeret a legjobban, és a ministrálásban szerinte az a szép, hogy az Urat szolgálja. Attila leginkább csemeténi szeret a nagy csengővel, és úgy véli, tisztul a szolgálat által.

Kovács Rita

Ministránsok imája

Szentmise előtt:

Istenem, szívemből örülök, hogy most ministrálhatok a szentmisén. Mivel szent oltárodhoz megyek, teljes szívemből bánom bűneimet, mert tiszta lélekkel akarok szolgálni neked. Így kedves leszek előtted, és a híveknek is épülésére szolgállok. Ámen.

Szentmise után:

Könyörögjünk! Urunk, Jézus Krisztus, te Szent Tarziciusznak erőt adtál, hogy az Oltáriszentségben vére árán is hősi esen védelmezzen. Add meg, kérünk, a kegyelmet, hogy neked mindig tisztelettel, hűséggel és szeretettel szolgáljunk! Aki élsz és uralkodol mindörökön-örökké. Ámen.

A kinyilatkoztatás

Takács Gyula atyának, a hittudományi főiskola biblikus tanárának nagyböjti lelkigyakorlata

„Úgy szerette Isten a világot...” – ezekkel a szavakkal kezdte Jézus egyik mondatát azon az éjszakán, amikor Nikodémus felkereste őt. Arról a szeretetről elmélkedünk lelkigyakorlatunk során, ahogyan Isten szerette a világot.

Isten, végtelen jóságában és szeretetében szól hozzánk, úgy, mint barát a barátjához, vagy anya a gyermekéhez. Elmélkedésünk során keressük a szeretet forrását, majd ezt megtalálva, megértjük a történetet.

A beszélgetés kezdete az Ige, aki Istennél van. Isten zengő, ünnepi ének, önmagát éneklő szüntelen. Nincs benne fogyatkozás: a teljesség a teljességet éneklő. Istenben nincs idegenség, és nincs benne félelem, nincs benne titok – ő a kinyilatkoztatás. Az Isten szeretés, közvetlenség, harmónia és béke, öröm és ének. Ilyen az Isten mélye.

A Biblia minden szava, amit leírtak benne, ott született meg a kezdetben, a mélyben, az Isten örök beszédében. Isten megközelíthetetlen, megfejthetetlen, ha emberi mivoltunkban próbálunk közeledni hozzá. Áthidalhatatlan a szakadék, amely elválaszt tőle. Ha önmagunk oldaláról nézzük, nem is érthetjük meg ezt a szeretetet. Nem értjük a lelkét, és így az igéjét sem, ha a magunk „bölcességéhez” mérjük. De ha megkíséreljük elfelejteni a magunk kicsiségét, ha hallgatjuk az ajkáról fakadt igéket, és fenntartás nélkül isszuk ezt a forrást, minden sötétséget messze űz az

ő fénye.

Nem üzenet, nem hír, hanem maga a kenyér, maga a lakoma. A kinyilatkoztatást azok olvassák helyesen, aki nézik az Isten arcát, a jó barátét. Azok, akik úton vannak, még nem érthetik a Bibliát, csak azok érthetik, akik már hazatértek. Egészen csak az égben olvassuk majd el.

Az Ige testté lett. Így szólt hozzánk az Isten, emberi szavak testébe öltözött. A kezdetben lévő örök Ige az időbe lépett, a végtelen az elmúlóba, a töredékbe lépett. Megjelent szemünk előtt a testté lett végtelen, megfoghatóvá vált a megfoghatatlan. Ő, az örök élet, itt jár a mi útjainkon. Az Isten úgy szeret minket, hogy emberszavakkal beszélget velünk. Nem ragaszkodott az isteni formához, hanem kiüresítette önmagát, szegényen jött közénk, törekenyen, emberszavakba öltözve. Az Isten igéje nem úgy beszél, mint a föld erősei, nagyjai, királyai. A bölcsek a maguk bölcsességének erejével nem érthetik meg. Teljesen csak az értheti meg a Bibliát, aki őt színről színre látja. Nagyon sokan elvetették az Igét, és sokan gúnyt űztek belőle. Nem úgy jött el közénk, ahogy várták, hatalmasan, körülrajongva, hanem kicsinyként, törekenyként. Senkit sem utasított el magától, egy asztalnál ült a bűnösökkel.

Akik szeretik Jézust, a megtestesült szeretetet, és hisznek benne, azok követik őt útján. Kérdés, kételkedés nélkül követik őt a szeretet bizalmával, és nem félnek, hogy elvesznek. Nem félnek attól sem, hogy elveszítik őt. Mennek tovább az úton, és ha megtalálják végre,

felismerik őt. Ő számukra az étel, az ital, és nem éheznek, nem szomjaznak többé.

A kicsinyek értették meg, hogy Istennek úgy tetszett, hogy ilyen módon beszéljen velük, hogy mindenben hozzájuk legyen hasonló. A kicsinyek megtalálták az élet, a szeretet szelíd kincsét, miközben elveszítették magukat, barátait, tulajdonukat, de rátaláltak valami sokkal fontosabbra öbenné.

Köztünk lakott, inkább bennünk, mi vagyunk a sátor, a mennyből alászállott mennyei Jeruzsálem. Bennünk ragyog, bennünk beszélget, miközben megérinti a szívünket. Belép az életünkbe, velünk van, és onnan szólít meg, ő maga az élet, ő maga a tetteink. Isten igéje kegyelem. Olyan ő, mint a földre hullott jó eső. Az a dolga, hogy vetés sarjadjon bennünk, és százszorosan legyen a termés.

Akik a szívükkel ölelik át őt, azok megértik, akik távolról, tartózkodással nézik, azok nem érthetik meg. Csak a szeretet foghatja fel a szeretetet.

Ha azt hiszed, hogy nem vagy méltó arra, hogy befogadd, mert bűnös vagy, gondold arra, hogy ő tett téged olyanná, amilyen vagy, és ő olyannak szeret téged, amilyen vagy.

Ő a fényes igazság, és ő a vigasztalás. Gyengeségnek ő az erő, és bátorítás a félénkeknek. Gyógyítás a sebeknek. Mert az Isten igéje kegyelem.

Úgy olvassuk őt, az Igét, hogy lélegezzük be. Úgy olvassuk, ahogy a föld issza a jó esőt. Úgy olvassuk, mint a jó barát, aki ajtót nyitott. Ha meg akarjuk érteni Isten Igéjét, a keresztnél kell elkezdni. Az Isten Igéjét az Isten igéjében olvassuk el. Bízunk rá a teljes életünket.

Demény Anna

Kitekintő

Emlékező közös áhítat. A Magyar Tartalékosok Szövetsége Veszprém Megyei Szervezete (MATASZ-VMSZ), a Hét Domb Hagyományörző és Kulturális Egyesület (7DE) és a Veszprémi Nők Kerekasztala Egyesület (Venőke) közös szervezésében, egy közvetlen hangulatú megemlékező rendezvényt tartottak. 2008. január 27-én, a Don-kanyarban 65 évvel ezelőtt elpusztult II. magyar hadsereg és a fogolytáborokba hurcoltak emlékére, a viharos időjárás ellenére, szabadtéri közös áhítatot, imádkozást tartottak 13 fő részvételével a volt Rab

Mária Forrásnál. Emlékül egy egyszerű fakeresztet állítottak a Látóhegyi-vízforrás partján. A rendezvényt támogatta a Veszprém Megyei Önkormányzat.

Interpelláció az onkológiáért. Lasztovicza Jenő, a Veszprém Megyei Közgylűs elnöke, országgyűlési képviselő és dr. Kovács Zoltán, országgyűlési képviselő interpellációt nyújtott be az egészségügyi miniszterhez „Az ígért szép szó, ha megtartják úgy jó” címmel február 25-én a Parlamentben.

Élénkíti megyénk idegenforgalmát a vallásturizmus. Támogatásáról biztosította a Mária zarándokút programját Lasztovicza Jenő március 12-én, szerdán a Városházán a program bemutatásakor. Dr. Szabó Tamás, a Mária Út

Közhasznú Egyesület képviselőjében kiemelte: világszerte egyre jelentősebb igény mutatkozik a vallásturizmusra. Ezért született meg a Mária út program, mely az ausztriai Mariazelltől az erdélyi Csíksomlyóig hét országot érintve köti össze Közép-Európa Mária kegyhelyeit. A vallásturisztikai elképzelés céljai között szerepel az épített, vallási örökség megőrzése, új helyszínek bekapcsolása az idegenforgalomba, és új munkahelyek létrehozásával a gazdaság élénkítése. A megvalósításhoz szükség van a zarándokút teljes bemutatására, népszerűsítésére, a gyalogos, kerékpáros és autós útvonalak, szálláshelyek feltérképezésére, kijelölésére, rendbetételére, marketingre.

Hírek és események

Az imaapostosság szándékai áprilisra:

Általános: Hogy a keresztények a mai társadalom nehéz és szövevényes helyzeteiben se fáradjanak bele életükkel hirdetni Krisztus feltámadását, reményünk és békénk forrását.

Missziós: Hogy a fiatal egyházak jövődj papjai alapos kulturális és lelki képzést kapjanak nemzeteik és az egész világ evangelizálásához.

A **karitás-gyűlés** április 9-én 16.30-kor lesz.

Április 11-én, pénteken este 6 órakor kezdődik **jegyseknek házasságra felkészítő** hathetes tanfolyam az Érseki Hivatalban.

Április 13. húsvét 4 vasárnapja, a **papi hivatások világnapja.** A templomi perselyadományokat a kispapnevelés

céljára gyűjtjük és küldjük be az Érsekségre.

Április 19. **XVI. Benedek pápa megválasztásának** az évfordulója.

Április 25. **Szent Márk evangélistának** az ünnepe.

Április 27. húsvét 6. vasárnapja, a **tömegtájékoztatási világnap** az egyházunkban. Imádkozunk a tömegtájékoztatásban dolgozókért, hogy hitelesen, valamint az emberi méltóságot és az erkölcsi törvényeket tiszteletben tartva végezzék munkájukat.

Ahol szokásban van, ugyanezen a napon tartják a jó termésért való ájtatóságot (**búzaszentelés**).

Április 29-én **Sienai Szent Katalin** szűz és vértanú, Európa társvédőszentjének az ünnepe.

Május 3-án **Szent Fülöp és Szent Jakab** apostolok ünnepe lesz.

Május 4-én **Urunk mennybemene-telét** ünnepeljük.

Május hónapban minden este **litániával** köszöntjük égi édesanyánkat, Szűz Máriát.

Imádkozzunk értük...!

...mert a keresztségben újjászülettek: **Tisztartó Márton** március 22.

...mert az örök hazába költöztek: **Végh László József** (62 éves) február 26-án, **Doma István Antal** (88 éves) február 29-én, **Kankó Lászlóné Kajdi Anna** (78 éves) március 2-án, **Futó Sándorné Honti Gizella** (74 éves) március 2-án, **Gyüre Attiláné Kövesi Edit** (84 éves) március 4-én, **Szécsényi György** (65 éves) március 5-én, **Buftyta László Géza** (77 éves) március 12-én, **Fazekas Istvánné Sárzó Mária** (81 éves) március 21-én.

Készüljünk a szentmisére!

	Olvasmány	Szentlecke	Evangélium
ápr. 13..	ApCsel 2,14a.36-41	1Pét 2,20b-25	Jn 10,1-10
ápr. 20.	ApCsel 6,1-7	1Pét 2,4-9	Jn 14,1-12
ápr. 27.	ApCsel 8,5-8.14-17	1Pét 3,15-18	Jn 14,15-21
máj. 4.	ApCsel 1,1-11	Ef 1,17-23	Mt 28,16-20

Regina Krónika

A Regina Mundi Plébánia ingyenes lapja
Megjelenik 650 példányban

KÖH nyilvántartási szám: 163/0179/2007.

A kiadó neve: Regina Mundi Plébánia

Vezetője: Tóth Gyula plébános

A szerkesztőség címe:

8200 Veszprém, Dózsa György út 9.

Telefon: 88/327-609

A szerkesztőség vezetője: Demény Anna

Szerkesztők: Lakóné Adonyi Krisztina,
Kreschka Miklós, Selyem Zoltán

Lapzárta: minden hónap 20-án